

Eléonore Devillepoix

DE STAD ZONDER WIND

Het meisje van het woud

Vertaald door Arthur Wevers

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2024

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van
het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *La ville sans vent. La fille de la forêt*

Copyright © 2020 Hachette Livre

Copyright vertaling © 2024 Arthur Wevers

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
toestemming van Em. Querido's Uitgeverij.

Omslagbeeld © Guillaume Morellec

Omslag Nanja Toebak, naar ontwerp van Hachette Romans Studio

Binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 451 2701 9 / NUR 284

www.querido.nl

*‘Waarom draag je wel een boek op aan je zus,
maar niet aan je lieve moeder, die je heeft opgevoed en
alle versies van je boek heeft gelezen?’
– Patricia Devillepoix, 2020*

We zijn weer in *De stad zonder wind*. Hieronder vind je een lijst met de hoofdpersonen die van pas zou kunnen komen als het eerste boek niet meer zo vers in je geheugen ligt. Achter in het boek staan ook nog een lijst met de andere personages en een woordenlijst.

Arka

Rekrut van de Amazonen die na haar aankomst in Hyperborea discipel is geworden. Ze is ter dood veroordeeld voor de moord op de basileus, de vorst van de stad. Nadat ze op het nippertje aan haar terechtstelling is ontkomen, is ze de stad ontvlucht om terug te keren naar haar volk.

Lastyanax

Jonge magiër, mentor van Arka en voormalig minister van Nivellering. Hij is uit de stad vertrokken om zijn discipel te zoeken.

Patroclus

De beste vriend van Lastyanax. Hij maakt deel uit van de groep magiërs die is gegijzeld door onbekende Amazonen en wordt vastgehouden in de gevangenis van Hyperborea.

Pyrrha

De jonge magiër die in Hyperborea is gebleven om Patroclus en de andere magiërs te bevrijden.

Alkander

De geheimzinnige meester van de lemuren die de moord op de basileus en de gijzeling van de magiërs heeft beraamd.

Proloog

De gebeurtenissen bij de rivier

Op de dag dat haar leven zou veranderen, was Candrie net zeven geworden.

Die morgen werd ze vroeger wakker dan gewoonlijk. Het ochtendgloren in het woud ruiste, floot en krijste door de lemen muur van haar kamer – een hokje van één bij twee passen dat net groot genoeg was voor haar hangmat. In dit kabaal was ook gestamp te onderscheiden. Candrie was nog suf van de slaap en begreep pas na een paar tellen dat de merrie van haar moeder ongeduldig met haar hoef tegen de hekken aan de voet van de boomhut stond te stampen. Candrie was de vorige avond vergeten haar te voeren.

Ze was meteen wakker toen ze bedacht dat ze waarschijnlijk een draai om haar oren zou krijgen als haar moeder erachter kwam. Ze rolde uit haar hangmat en wurmde zich langs het overgordijn dat haar kamer van de woonkamer scheidde. Het was nog donker in dit smalle en grillige vertrek dat zat ingeklemd tussen de hoofdtakken van de boom waarin de hut was gebouwd. Gelukkig kenden haar voeten de vloer beter dan haar ogen. Er kraakte niet één plank toen ze gehaast haar weg zocht langs de meubels en het wapentuig van haar moeder. Met één oor luisterde ze naar de andere kamer. Door het overgordijn

klonk het zachte gesnurk van twee vrouwen: haar moeder en Themis sliepen allebei nog. Ze had geluk.

De woonkamer kwam uit bij het terras, waar boomstamkrukken stonden. Daarop zaten haar moeder en Themis op de rustige momenten van de dag hun pijp te roken. Het terras bevond zich vlak onder het bladerdak, tussen de spaarzame takken van de gigantische eucalyptussen met lichte stammen waaruit het woud van de Amazonen bestond. Wanneer ze vroeg wakker was, klom Candrie graag op het dak van de boomhut om getuige te zijn van het ochtendgloren boven de groene en woelige bladerenzee die golfde in de wind en zich tot in het oneindige leek uit te strekken. Maar die dag moest ze opschieten en snel de merrie voeren.

Ze liet zich door het toegangsgat zakken en stapte op de trap. In de stam zaten ijzeren staven die zich er als een helix omheen wonden. Bij de minste of geringste misstap zou ze vijftig passen in de diepte storten, maar Candrie klom snel naar beneden, met de onbewuste behendigheid van een kind van zeven.

Toen ze een paar passen van de grond was, pakte ze de zak die aan een van de staven hing. Ze gooide handenvol graan in de trog van de merrie, die verontwaardigd begon te snuiven. Het laatste handje belandde in de zwarte manen van het dier, dat zich al over haar eten had gebogen.

Candrie keek verlangend naar de rossige rug met de aalstreep. Van haar moeder mocht ze het paard nog niet bestijgen omdat een strijdros te gevaarlijk zou zijn voor een Amazone van haar leeftijd. Candrie riep de merrie zachtjes, maar het dier negeerde haar, bleef op haar graan kauwen en gaf af en toe een zwiep met haar staart om de zwerm vliegen van haar buik te verjagen.

Candrie klom teleurgesteld de trap weer op en ademde de vochtige en weelderige geur van het woud in. Kaketoës rukten aan de takken van een naburige eucalyptus om de vruchten eruit te schudden. De boomhut bevond zich op een kleine helling, in de buurt van een pikzwarte rivier. De bomen die

in de bedding waren gevallen, leken door de waterspiegel te zijn afgehakt. Boven het gladde wateroppervlak hing een lichte nevel, die bij de eerste zonnestralen zou verdwijnen, en tussen de dikke stammen bij de oevers groeiden varens en felgroene mossen.

Candrie had meer dan de helft van de trap beklommen toen ze boven zich gekraak hoorde. Door de kieren in de plankenvloer van het terras waren voetstappen te zien. Even later klonk het rasperige geluid van boomstamkrukken die over de planken werden geschoven. Themis en haar moeder hadden plaatsgenomen op hun favoriete plekje.

Ze waren dus ook wakker.

Candrie kreeg een knoop in haar maag. Ze wist dat ze zich behoorlijk in de nesten had gewerkt. Als ze naar boven klom, zou haar moeder zeker vragen waarom ze zo vroeg naar beneden was gegaan. Als ze beneden bleef, zouden ze zich vanzelf afvragen waarom ze nog niet was opgestaan. Ze moest ongezien in haar kamer zien te komen.

Ze klom nog iets verder omhoog en kwam bij een dunne tak die zich uitstreckte naar het venster van haar kamer. Een volwassene zou zulke toeren beter niet kunnen uithalen, maar Candrie was zo licht als een aapje en bijna even behendig. Ze klom over de tak en snoof de bedwelmende geur van de rookkruiden van haar moeder en Themis op.

Toen de gladde en ronde tak opeens gevaarlijk doorboog onder haar gewicht hoorde ze Themis zeggen: ‘Ze is nu zeven. Je weet ook wel dat het binnenkort een keer ophoudt.’

Candrie stopte en bleef luisteren. Ze begreep niet waar het over ging. Het was de eerste keer dat er op zo’n ernstige toon over haar werd gesproken. Volwassenen klonken meestal onverschillig of geërgerd wanneer ze het over haar hadden en stapten al snel over op een ander onderwerp – mensen hielden zich niet echt met haar bezig.

Haar moeder zweeg, net zoals wanneer Candrie voor de zoveelste keer vroeg of ze de merrie mocht bestijgen.

Themis drong aan: ‘De kans dat je wordt verraden, wordt steeds groter. Eigenlijk is het een wonder dat het zo lang geheim is gebleven. Als de eforen te weten komen wat ze is, worden jullie allebei gedood.’

Candrie begreep echt niet waarover het ging. Wat was geheim gebleven? En wat waren ‘eforen’? Ze verroerde zich niet en kreeg pijn in haar armen en benen omdat ze zich enorm moest inspannen om in evenwicht te blijven, maar ze wilde per se het antwoord van haar moeder horen.

Na een tijdje zei die uiteindelijk: ‘Ik weet wel dat je gelijk hebt, maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen. We hebben het tot nog toe volgehouden, dus misschien kunnen we het nog een paar maanden of zelfs een paar jaar rekken. Laat mij gewoon nog even van mijn dochter genieten.’

Er klonk zacht geritsel, gevolgd door de kenmerkende ‘pfff’ van de pijprook die werd uitgeblazen.

‘Dat kun je beter niet doen.’

De stem van Themis klonk als een klap met een bijl. Candrie klom het laatste stuk over de tak naar het venster en was zo afgeleid door het gesprek dat ze net had gehoord dat ze zich niet eens druk maakte om de hoogte.

Candrie bleef eigenlijk nooit lang bij een gedachte hangen, behalve wanneer ze maar bleef zeuren of ze op het paard mocht rijden. Er waren altijd duizenden dingen die veel interessanter waren. Maar dat dit een uitzonderlijke dag was, bleek wel uit het feit dat ze nog steeds aan het gesprek tussen haar moeder en Themis dacht toen ze een uur later naar het oefenterrein van de rekruten liep.

Het pad van haar boomhut naar het oefenveld liep langs een rivier, een zijrivier van de Thermodon. In gedachten verzonken sjokte Candrie over de aarde die was platgestampt door de talloze voeten en hoeven die er hadden gelopen. Af en toe keek ze naar beneden om te voorkomen dat ze over de stengels van de vetplanten langs het pad struikelde. Haar rekrutenuitrusting

– een korte boog, een gorytes met pijlen en een korte speer – rammelde en maakte zo’n kabaal dat ze het hoeftgetrappel niet hoorde. Pas op het allerlaatste moment had ze in de gaten dat er een galopperend paard naderde.

Candrie sprong aan de kant, bleef met haar voeten aan een wortel haken en viel languit in een bos histamiden. Ze kwam gillend overeind en zag dat al haar pijlen tussen de prikkende planten waren gevallen.

‘Je komt te laat, Candrie!’

Candrie keek op en zag het achterwerk van een pony en een lange zwarte vlecht achter de stam van een eucalyptus verdwijnen. Antiope greep iedere kans om haar te pesten aan, maar begon daar meestal pas mee tijdens de oefeningen, omdat de andere rekruten haar rotopmerkingen dan konden horen. Candrie haatte de prinses, vooral omdat ze moest toegeven dat ze heel goed kon vechten en paardrijden.

‘Als ik een pony had, kon ik ook heel goed paardrijden,’ mompelde ze in zichzelf toen ze haar pijlen uit de bos histamiden pakte.

Tijdens de wandeling naar het oefenveld krabde ze de hele tijd aan haar kuiten, waar al rode bultjes verschenen. In de loop van de dag werd de jeuk alleen maar erger, waardoor Candrie zich nauwelijks op de boogschietoefeningen kon concentreren. Barcida, haar enige vriendin, was er niet: ze had haar pols gebroken tijdens een vechtoefening. Zonder haar vriendin vond Candrie het exerceren nog vervelender. Ze raakte drie pijlen kwijt in het struikgewas en werd uitgeoeterd door de wapenmeesteres. Voor straf moest ze de rest van de les vanaf de rand van het veld volgen. Candrie ging op een boomstronk zitten, steunde met haar kin op haar handpalmen en keek chagrijnig toe terwijl haar mederekruten de oefeningen deden. Antiope exerceerde zoals gewoonlijk met Melanippè, de enige rekrute die bijna net zo goed was in de vechtdisciplines van de Amazoenen. De twee meisjes waren twee handen op een buik en werden erg door de anderen bewonderd.

De moeder van Melanippè kwam uit een Helotisch dorp in de buurt van het woud. Melanippè zelf zag er dan ook uit als een typische Arcadische met haar hoge jukbeenderen, bleke huid, dunne zwarte vlechten, gedrongen postuur, de extra huidplooi bij haar ooglid en haar gemene, glinsterende ogen. Antiope was langer en had amandelvormige ogen met bruine irissen, waardoor haar gezicht iets katachtigs had. Soms vroeg Candrie aan haar moeder of ze haar haar net zo kon doen als dat van de prinses.

Toen de oefeningen bijna waren afgelopen, had ze haar kuiten helemaal opengekrabd en wilde ze haar benen maar al te graag in het water steken om de jeuk een beetje te verlichten. Ze was dan ook nog jaloerser dan gewoonlijk toen ze zag hoe de andere rekruten hun spullen pakten en naar de rivier holden om te gaan spelen.

Haar moeder had haar verboden om met haar mederekruten te zwemmen.

Wanneer hun klasgenoten naar de rivier gingen, bleef Candrie meestal rondhangen met Barcida. Maar haar vriendin zat thuis met een gebroken pols.

Als Candrie de vorige avond niet was vergeten de merrie te voeren, als ze Themis' opmerking niet toevallig had opgevangen, als ze Antiopes pony iets eerder had gehoord en niet in de histamiden was gevallen, als ze niet zoveel jeuk had gehad of als Barcida er wel was geweest, had ze het verbod misschien niet overtreden en was ze misschien niet met haar mederekruten naar de rivier gegaan. Maar alle gebeurtenissen schakelden zich aaneen en ze liep achter hen aan naar de waterkant.

Een paar maanden eerder was een enorme eucalyptus dwars over de rivier gevallen. De meisjes gebruikten deze boom als een soort reusachtige springplank. De groene takken van de boom waren verstrengeld geraakt in de takken van de bomen op de andere oever, waardoor de houten reus boven het water hing. De dapperste rekruten klommen tot ze halverwege de stam waren en zich zes à zeven passen boven het obsidiaankleuri-

ge water bevonden. Dan sprongen ze in de rivier. Niemand had hoger durven klimmen dan Melanippè en Antiope, die elkaar iedere middag uitdaagden om verder te gaan.

Terwijl haar mederekruten vrolijk hun spullen op de oever gooiden en poedelnaakt op de stam klommen, stroopte Candrie haar tunica op en liep de rivier in. Ze zwom niet en deed dus niets wat niet mocht. In het koele water had ze meteen minder last van de jeuk. Toen het water tot halverwege haar kuiten kwam, bleef ze staan en keek ze naar haar mederekruten die elkaar probeerden te overtreffen met spectaculaire duiken. Haar tenen wroetten verwoed in het slijk. Ze wilde heel graag meedoen, maar durfde niet ongehoorzaam te zijn. Daarom bleef ze maar gewoon kijken terwijl ze bedacht hoe zij over de stam zou kruipen, hoe ze in het water zou duiken en hoe verbaasd de andere rekruten zouden kijken. Als ze nou maar mocht zwemmen, als ze dat nou eens mocht...

Zo stond ze te dromen toen iemand haar een harde beuk in haar rug gaf. Candrie viel voorover in het water. Ze maaide met haar armen en kwam proestend overeind. Haar gezicht droop van het water en haar kleren waren doorweekt. Melanippè proestte het uit.

‘Candrie kan niet zwemmen!’ brulde ze terwijl ze haar helemaal nat spetterde.

‘Echt wel! Ik kan wel zwemmen!’ protesteerde Candrie. Ze hief haar armen op om zich te beschermen.

‘Waarom zwem je dan nooit?’ vroeg Melanippè met een vuile blik.

Ze begon dreigend voren te trekken in het wateroppervlak voor Candrie, die zich behoorlijk opgelaten voelde. Om haar heen was het stil. Ongeveer dertig rekruten volgden het gesprek met de aandacht van een roedel die zich op een prooi wilde storten.

‘Dat mag niet van mijn moeder,’ mompelde Candrie.

Meteen nadat ze het had gezegd, realiseerde ze zich dat dat niet het goede antwoord was voor een stel bloeddorstige meis-

jes die alleen maar zaten te wachten op een kans om haar belachelijk te maken.

‘Maar ik ga het toch doen,’ voegde ze er snel aan toe.

Ze spuugde uitdagend in het water. Melanippè ging verbaasd aan de kant. Candrie waadde naar de wortels van de boom en hees zich uit het water. Haar kleren plakten aan haar lichaam en lieten donkere vlekken achter op de stam. Ze zette een stap, gleeed uit over de natte bast en viel bijna van de boom, maar wist haar evenwicht toch te bewaren door woest met haar armen te zwaaien. De rekruten in het water begonnen te proesten. Candrie negeerde ze en begon de stam op handen en voeten te beklimmen. Gretig hield ze zich vast aan alle mogelijke uitsteeksels. Ze bleef naar de stam kijken en vorderde stukje bij beetje, vastbesloten om verder te klimmen dan Melanippè en Antiope. Uiteindelijk kwam ze langs de laatste natte plekken die de twee rekruten hadden achtergelaten. Ze staarde naar de schors, klom verder en vergat alles om zich heen.

Toen ze eindelijk weer opkeek, kreeg ze onmiddellijk hoogtevrees. Ze was bijna bij de hoofdtakken gekomen. Vanaf die hoogte leek de rivier een lange zwarte tong, die hier en daar de wolken weerspiegelde, steeds breder werd en ten slotte achter een groepje bomen verdween. Candries mederekruten leken opeens piepklein. Ze zag hen met hun armen door het zwarte water maaien en hoorde ze roepen: ‘Kom nou maar naar beneden, Candrie. Het is gevaarlijk.’ ‘Volgens mijn moeder is het water zo hard als een steen wanneer je van zo hoog springt.’

Candrie merkte dat haar hart steeds sneller begon te kloppen. Ze balde haar vuisten. Ze kon nu niet meer terug. In haar oren klonk een dof gebons, maar toch hoorde ze Antiope op besliste toon zeggen: ‘Dat durft ze niet.’

Toen sprong Candrie.

Ze kon bijna tot drie tellen en toen verscheurden haar voeten het wateroppervlak. Ze kreeg water in haar neus en zonk steeds dieper in het water. Om haar heen werd het donkerder.

Heel even keek ze naar het snoer van luchtballonnen dat aan haar

mond ontsnapte en opsteeg naar het wateroppervlak. Daarna herinnerden haar armen en benen zich de maaiende bewegingen die ze hadden geleerd en steeg Candrie langzaam op naar het licht. Ze kwam boven, hapte naar lucht, knipperde met haar ogen en keek verbaasd om zich heen. Ze werd omringd door gezichten. Uit de monden ontsnapten vreugdekreten. Er klonk gefluit. De rekruten waren naar de plek gezwommen waar ze in het water was beland en juichten haar nu toe vanwege haar heldinnendaad.

Op Candries gezicht verscheen een gelukzalige glimlach. Ze had zich nog nooit zo sterk gevoeld en was nog nooit zo trots op zichzelf geweest. Ze zwom naar de oever en ging het water uit terwijl haar klasgenoten haar op de schouders sloegen en verblufte kreten slaakten. Alle rekruten keken haar bewonderend aan.

Behalve één meisje.

Antiope leek het niet te kunnen uitstaan dat iemand anders nu de heldin was. Ze zat op de stam en speelde met haar lange bruine vlecht, die opeens iets weg had van de staart van een geïrriteerde kat die ieder moment kon uithalen.

‘Waarom heb je je kleren niet uitgetrokken, Candrie? Waarom doe je niet hetzelfde als wij?’

Candrie kreeg een knoop in haar maag. Ze duwde haar knieën tegen elkaar en draaide zich om naar de anderen. Met die laatste zin had Antiope maar weer eens benadrukt dat ze een paria was. Opeens dachten haar mederekruten niet meer aan haar heldhaftige duik. Ze keken naar haar doorweekte kleren en maakten spottende opmerkingen, alsof het feit dat ze kleren droeg genoeg was om haar buiten te sluiten.

‘Ja, waarom ben je nooit bloot, Candrie?’ vroeg nu ook Melanippè, die was gaan staan op de oever.

Zij leek het ook niet leuk te vinden dat ze zo’n heldinnendaad had verricht. Candrie stond aan de grond genageld terwijl Melanippè naar haar toe kwam en de onderkant van haar tunica vastpakte. Ze kreeg een brok in haar keel van de angst.

Toen begon Melanippè te roepen: ‘Billen bloot! Billen bloot! Billen bloot!’

‘Ik mag mijn kleren niet uittrekken van mijn moeder,’ zei Candrie beteuterd.

‘Billen bloot! Billen bloot! Billen bloot!’ riep Melanippè, die om Candrie heen sprong.

De zoom van haar tunica glipte tussen haar vingers door. De andere rekruten kwamen uit het water en begonnen nu ook om haar heen te draaien en ‘billen bloot!’ te brullen. Antiope bekeek het tafereel vanaf haar boomstam met de blik van een tevreden kater. De opgewonden meisjes gingen door met hun rondedans.

‘BILLEN BLOOT! BILLEN BLOOT! BILLEN BLOOT!’

Opeens voelde Candrie dat een van de meisjes haar tunica beetgreep en omhoogtrok. Ze zag niets meer doordat de doorweekte stof tegen haar gezicht plakte en deed verwoede pogingen om zich te bevrijden. Toen drong het tot haar door dat er een vreemde stilte was gevallen. Haar kwelgeesten zwegen.

Ze lieten haar armen los. Candrie trok haar tunica snel weer over haar benen. Toen ze opkeek zag ze het geschokte en boze gezicht van Antiope. De prinses was van de stam gekomen en in het water gesprongen. Met haar bruine ogen tuurde ze ingespannen naar Candries kruis.

‘Jij bent niet hetzelfde als wij,’ zei ze stellig.

Melanippè stond een paar passen bij haar vandaan. Ze knikte ernstig.

‘Mijn pleegmoeder is efoor. Ik ga het haar vertellen.’

Toen Candrie een uur later thuiskwam, waren haar kleren nog steeds nat. Haar moeder zat op het terras een katrol te repareren, maar stopte daar meteen mee toen ze haar met een schuld-bewust gezicht en natte haren door het trapgat zag komen. Ze legde haar gereedschap neer.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben in het water gevallen,’ zei Candrie, die wegkeek om de vorsende blik van haar moeder te vermijden.

Toch zag ze vanuit haar ooghoek dat haar moeder onmiddellijk lijkbleek was geworden.

‘Had je je kleren aan toen je in het water viel?’

Candrie had besloten dat ze haar moeder niets over de gebeurtenissen bij de rivier zou vertellen, maar toen ze deze vraag hoorde, kwam het gevoel dat ze werd buitengesloten weer helemaal terug. Er biggelden grote, dikke tranen over haar wangen. Toen ze die probeerde tegen te houden, vertrok ze haar gezicht en begon haar kin te trillen. Daarna floepten de woorden uit haar mond op het hortende ritme van haar gesnik.

‘Ik wilde helemaal niet naar de rivier maar ik had heel erg jeuk omdat ik in de histamiden was gevallen en toen ben ik toch maar gegaan omdat jij hebt gezegd dat water wel helpt. Ik heb mijn kleren niet uitgetrokken maar Melanippè en Antiope riepen dat ik me moest uitkleden en toen zeiden ze dat ik niet hetzelfde was. Melanippè zei dat ze het aan haar moeder zou vertellen en die is e... e... evoor...’

Toen dit laatste woord huilerig uit Candries mond ontsnapte, werden de pupillen van Chirone zo klein dat het wel leek alsof ze pijlpunten in haar oogwit had. Candrie snikte verder en zette zich schrap voor de harde klap die ze eigenlijk al verwachtte sinds ze wakker was geworden.

Maar haar moeder deed niets en ging langzaam op een boomstamkruk zitten. Haar opengesperde ogen staarden in het niets. Er volgde een lange stilte, die alleen werd onderbroken door de snikken van Candrie, die zich iets beter voelde nu ze zich eindelijk had laten gaan. Uiteindelijk klemde haar moeder haar kaken op elkaar. Ze balde haar vuisten.

‘Je moet je spullen pakken, diertje. Morgen gaan we op reis.’

De volgende dag zat Candrie schrijlings achter haar moeder op het paard. Ze zag de bomen langskomen in het ritme van de snelle telgang van de merrie en voelde haar moeder verstij-

ven wanneer ergens in de verte een helm met pluimbos van een Amazone te zien was. Er was iets mis, maar ze durfde niet te vragen wat er was.

Ze waren heel vroeg vertrokken, voordat de vogels begonnen te fluiten. Candrie had een knoop in haar maag gehad en de grutten die haar moeder had klaargemaakt laten staan. Haar moeder had trouwens ook geen honger gehad en had rode krin-gen om haar ogen. Voor hun vertrek had Themis Candrie ook omhelsd. Daar was het meisje nogal verbaasd over geweest omdat de Amazone een hekel had aan klef gedoe. Het was duidelijk een rare ochtend.

De zon stond al hoog aan de hemel toen haar moeder het paard door het kreupelhout leidde.

‘Waarom blijven we niet op het pad, mama?’ vroeg Candrie, die door elkaar werd geschud door de schokkerige stappen van de merrie in het struikgewas.

‘Omdat de bosrand hier een halve morgen vandaan is en we niet willen worden gezien door de wachtposten. En houd nu je mond.’

Candrie merkte dat ze heel opgewonden was toen ze een grote omweg maakten om de wachtposten te ontlopen. Ze was nog nooit buiten het woud geweest: alleen Amazonen met een ceintuur hadden toestemming om het woud te verlaten. Voor haar was de bosrand een magische en angstaanjagende grens, de grens tussen de vertrouwde wereld van de Amazonen en de chaos die daarbuiten heerste. Ze bleef maar over de schouder van haar moeder kijken om te zien of ze die beroemde bosrand zag. De eucalyptussen stonden steeds minder dicht op elkaar, waardoor er grote plassen licht op de grond vielen.

‘Zeg, mama, waarom mogen de rekruten niet buiten het woud komen?’ fluisterde Candrie in haar moeders oor.

‘Omdat jullie niet beschermd worden door een ceintuur met azuurkwik.’

‘Waar moeten we dan tegen beschermd worden, mama? Tegen Themiscyriaanse soldaten?’

‘Dat niet alleen.’

Candrie hoorde de aarzeling in de stem van haar moeder, die aan de teugels trok. De merrie vertraagde haar pas en bleef staan. Nu de passen van het paard niet meer klonken, was het stil in het woud. Haar moeder steeg af en pakte Candries knie beet. Ze keek haar dochter aan met haar glanzende blauwe ogen, die opeens gigantisch leken.

‘Je bent te jong om het te begrijpen, maar ik moet je iets vertellen. Je moet me iets beloven, diertje. Het is belangrijk.’

Candrie hield haar adem in.

‘Je moet me beloven dat je nooit kinderen krijgt. Nooit. Belof me dat.’

Candrie moest haar best doen om niet te lachen. Aan die belofte kon ze zich gemakkelijk houden. Ze was zeven en zag kinderen als gemene rekruten of tirannieke zuigelingen. Ze wilde helemaal geen kinderen.

‘Dat belof ik, mama.’

Ze reden weer door. Candrie was nog steeds op zoek naar de bosrand en schoof van de ene naar de andere kant op de merrie om de omgeving te bekijken. Ze bleef stil zitten toen de eucalyptussen opeens verdwenen en plaatsmaakten voor een golvende, groene vlakte die zich uitstreekte tot de horizon.

Candrie zette grote ogen op. Ze had nog nooit zo’n weids uitzicht gehad. In haar gezicht voelde ze een noordenwind die de takken achter haar liet ruisen. Op bevel van haar moeder liep de merrie naar een ondiep dal waar de wachtposten hen niet konden zien. Hier en daar stond een boom die schaduw bood voor de passerende wilde hoefdieren. Ze kwamen langs een enorme groep loopvogels die in het lange vezelige gras van de vlakte stonden te pikken. Candrie keek achterom om ze zo lang mogelijk te kunnen zien.

‘Zijn dat nou aepronis, mama?’

‘Ja, aepyornis, diertje. Geen aepronis.’

‘Weet je nog van die omelet, mama? Met die grote aepyorniseieren?’

‘Ja, diertje.’

Candrie was verrukt over deze ontdekking en begon te babbelen en commentaar te leveren op alle nieuwe dingen die ze zag. Na de kudde aepyornis zag ze een dorp van de Heloten, een kleine verzameling bouwsels van stro die verscholen lagen tegen de wand van een heuvel. Candrie schepte op over de boomhutten van de Amazonen, die volgens haar veel comfortabeler en praktischer waren dan deze hutten die in de grond waren begraven. Haar moeder reageerde nauwelijks op haar enthousiaste commentaren. In de verte zagen ze hier en daar een paar Heloten die op hun akker werkten of hun kuddes hoedden. Veel Amazonen kwamen oorspronkelijk uit de dorpen. Arme boeren lieten hun jonge dochters achter in het woud. Deze werden dan eerst pupillen en vervolgens rekruten, zoals Melanippè. In ruil voor de bescherming van de Amazonen leverden de Heloten voedsel en voer voor de dieren. Aan het einde van de vorige winter, toen ze nog maar zes was, had Candrie verhalen gehoord over een *opstand* in de dorpen. Ze wist niet waarom de dorpen waren opgestaan, maar begreep wel dat ze het erg druk hadden gehad met die merkwaardige oefeningen, want een tijdlang waren er geen wagens met voedsel en voer voor de dieren in het woud gekomen. Gelukkig hadden de officieren van de logistiek een contingent Amazonen gestuurd om een einde aan de *opstand* te maken. Nadat ze waren teruggekomen met de wagens was alles weer bij het oude geweest.

Candrie was uitgeput toen haar moeder eindelijk halt hield. Ze stopten bij een witgekalkt hutje dat tussen twee akkers met haver stond. Candrie liep het hutje in en was teleurgesteld toen ze op de vloer van aangestampte aarde alleen een berg rottend hout en kapotte landbouwgereedschappen zag. Ze draaide zich om naar haar moeder, die hun knapzak uitpakte en een haverbrood, een kleed en een dun dekentje tevoorschijn haalde.

‘En wat doen we nu?’ vroeg Candrie.

‘Hier slapen we vannacht,’ antwoordde haar moeder, die op het kleed ging zitten. ‘Pak wat brood en kom eens hier.’

Ze trok Candrie tegen zich aan en begon haar haar te vlechten. Candrie at haar haverbrood en voelde hoe de ruwe vingers van haar moeder haar haar verzamelden achter haar oren.

‘En wat doen we morgen, mama?’ vroeg ze. Ze keek om naar haar moeder, maar zag alleen haar kin.

‘Dat merk je vanzelf, diertje.’

Toen ze haar haar gevlochten had, trok ze Candrie tegen zich aan en begon ze haar te wiegen terwijl ze een aftelrijmpje zong. Af en toe gaf ze haar zoenen op haar slapen, haar wangen en haar voorhoofd. Het waren natte kussen. Candrie was zo uitgeput van een hele dag paardrijden dat ze in de armen van haar moeder in slaap viel.

Toen ze de volgende ochtend wakker werd, begreep ze pas na een tijdje waar ze was. De stoffige contouren van de hut werden langzaam scherper. Haar moeder had het dekentje om haar heen geslagen en haar op het kleed gelegd. Naast haar hoofd lag een pakketje met wat eten. En voor haar, leunend tegen de lemen muur van de hut, stond iemand die haar zwijgend opnam. Candrie slaakte een kreet van schrik en gooide snel het dekentje van zich af toen de man op haar af kwam. Ze zag zijn gezicht door het licht dat door de spleten van de deur viel.

Candrie had nog nooit een man gezien, maar begreep onmiddellijk dat dit er een was. Uit zijn kin groeiden dikke haren, net als bij oude Amazonen, maar dan veel meer. Zijn armen waren even dik als de stam van een jonge eucalyptus. Candrie voelde hoe haar keel werd dichtgesnoerd door de angst. Ze had nooit echt geluisterd naar de verhalen die volwassenen over de buitenwereld vertelden, maar had in elk geval wel opgepikt dat mannen de vijanden van de Amazonen waren.

‘Wie bent u?’ piepte ze. ‘Waar is mijn moeder?’

‘Die is vannacht vertrokken,’ antwoordde de man. ‘Ze heeft je bij mij achtergelaten.’

Ze was zo verbaasd dat hij zo ernstig sprak dat ze pas na een paar seconden begreep wat hij bedoelde. En toen begon de waarheid langzaam tot haar door te dringen. Ze herinnerde

zich weer hoe vreemd haar moeder zich de vorige avond had gedragen. Hoe treurig ze had gekeken. Dat ze haar allemaal natte kussen had gegeven.

Haar moeder was vertrokken. Ze was in de steek gelaten.

Candrie had het gevoel dat er iets werd opgeblazen in haar bovenlijf, een zak met verdriet die te groot was voor haar lichaam. Even later ontplofte de zak en leek haar gezicht te smelten door de golven van wanhoop die haar overspoelden.

‘Kom eens hier,’ zei de man. Hij greep haar ruw bij een van haar vlechten.

Candrie sribbelde huilend tegen en schopte tegen de kapotte landbouwgereedschappen in het hutje. Door haar tranen zag ze dat de man een dolk in zijn hand had. Hij zou haar kelen als een varken.

Maar hij zette het mes niet op haar keel en sneed alleen een van haar vlechten af. De vlecht viel met een dof geluid op de vloer. Verbaasd hield Candrie op met tegenstribbelen.

‘Geloof me maar. Het is goed dat je niet bij haar bent gebleven,’ zei de man. Er viel nog een bruine vlecht op de aangestampte aarde. ‘Die barbaren vermoorden haar meteen als ze erachter komen wat ze heeft gedaan. Ze had je nooit moeten houden.’

‘Waarom niet?’ vroeg Candrie.

De man draaide haar om en hield het lemmet van de dolk voor haar ogen. In het spiegelende staal zag Candrie haar betraande en roodomrande blauwe ogen, het hoekige gezicht waaraan ze altijd een hekel had gehad en de gekortwiekte krullen die boven haar oren uitstaken.

‘Omdat je een jongen bent.’

Hij kwam overeind en stak de dolk weer in de holster.

‘Mijn zoon. En vanaf nu heet je Alkander.’